

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobců: **a) Mgr. P. C., b) Mgr. L. C., c) Ing. Š. P., d) D. P.**, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2006, č. j. OÚŠŘ U 06/30583, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2008, č. j. 31 Ca 188/2006 - 75,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobcům **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Úřadu městské části Brno - sever č. j. STU/04/0502328/000/003 ze dne 21. 3. 2006 bylo podle § 39 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“), rozhodnuto o umístění stavby č. 316, jejímž předmětem je stavba části Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí v úseku ulice Provazníkova od Husovického tunelu po ulici Karlovu na vyjmenovaných parcelních číslech v k. ú. Husovice a Maloměřice v Brně, a to za stanovených podmínek. Prvoinstanční rozhodnutí bylo k odvolání žalobců rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 7. 2006, č. j. OÚŠŘ U 06/30583, změněno doplněním další podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby a vypuštěním odstavce pod podpisem a razítkem, týkajícího se platnosti územního rozhodnutí, přičemž jeho zbývající části zůstaly nezměněny.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání uvedl, že umístění předmětné stavby je v souladu s Územním plánem města Brna, přičemž se dokonce jedná o veřejně prospěšnou stavbu a o stavbu základní komunikační sítě.

K námitkám žalobců a) + b) žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že investor stavby není oprávněn k výkupu jejich nemovitosti, neboť není dán objektivní důkaz o překročení hygienických limitů stanovených nařízením vlády č. 502/2000 Sb. Pokud dojde v rámci vlastního provozu stavby k překročení těchto limitů, bude k výkupům neprodleně přistoupeno. Umístění předmětné stavby má vždy určité dopady na své okolí. O trase stavby přitom byla veřejnost informována již před schválením Územního plánu města Brna v roce 1994 a při jeho projednávání v této době nebyly vzneseny námitky. Rozhodnutí prvoinstančního orgánu se ohledně hlukové zátěže opírá o znalecký posudek a doplnění dalších požadavků na měření hluku do podmínek územního rozhodnutí je ve prospěch uživatelů staveb v okolí městského okruhu. V podmínce č. 9 jsou uvedeny pouze objekty, které nelze ochránit protihlukovými opatřeními a jsou tak z tohoto důvodu určeny k výkupu z důvodu nadměrného zatížení hlukem dle příslušné hlukové studie. Z odvolání uvedených žalobců je zřejmé, že se snaží začlenit svou nemovitost mezi ty, které musejí být vykoupeny, a proto zpochybňují zejména podmínky týkající se majetkoprávního vypořádání. Ze spisového materiálu však nevyplývá žádný konkrétní poznatek o tom, že by uvažovaná stavba byla v rozporu s právními předpisy, přičemž takový doklad nepředložili ani žalobci.

Ve vztahu k námitkám žalobců c) a d) žalovaný dále zmínil, že ze zpracované hlukové studie vyplývá předpoklad, že hygienický limit pro denní i noční dobu nebude u jejich rodinného domu překročen. Správnímu orgánu přitom nepřísluší posuzovat, zda jsou provedené výpočty hlukové zátěže pouze teoretické, nýbrž musí v tomto směru vycházet z odborného posudku. Navíc po provedeném hlukovém vyhodnocení budou po obou stranách komunikace realizována protihluková opatření a Územní plán města Brna počítá v dané lokalitě se změnou funkční náplně na smíšené plochy obchodu a služeb, aniž stanoví, že by stávající objekty musely být asanovány. Z toho vyplývá, že výkup rodinného domu č. p. 67 není nezbytný. Kromě toho stávající provoz bez protihlukových opatření nevytváří podmínky pro pohodu bydlení ani v současné době. Proto oproti stávajícímu stavu dojde v dané lokalitě po zprovoznění předmětné stavby a realizaci navrhovaných protihlukových opatření ke zlepšení hlukové situace. Během výstavby dojde k odklonění tranzitní a individuální dopravy, čímž budou eliminovány dopady staveništního provozu. Při kategorizaci objektů a jejich výkupů vychází žadatel o vydání územního rozhodnutí z toho, že u některých staveb požívajících výhod ochrany před nadměrným hlukem nelze zajistit podlimitní hlukové imise, a proto tuto situaci řeší výkupem s tím, že domy mohou nadále sloužit pro nebytové účely.

Uvedené rozhodnutí žalovaného bylo pro vady řízení zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2008, č. j. 31 Ca 188/2006 - 75.

V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že hodnocení vlivů způsobilých narušit pohodu bydlení podle vyhlášky o obecně technických požadavcích na výstavbu a posouzení těchto vlivů z hlediska péče o životní prostředí bylo provedeno izolovaně a nikoliv v souhrnu. Rovněž tak stavební úřad nezajistil vzájemný soulad předložených

stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními právními předpisy a nezhodnotil ani vyjádření účastníků řízení a jejich námitky, které na tuto skutečnost poukazovaly. Stavební úřad totiž stanoviska, která poukazovala na dotčení životního prostředí a narušení pohody bydlení žalobců, ignoroval a své rozhodnutí opřel o ta stanoviska, jež jeho rozhodnutí vyhovovala. V stanovisku Magistrátu města Brna ze dne 11. 8. 2005 se totiž uvádí, že výstavbou velkého městského okruhu zůstane úroveň imisního zatížení zachována, mohou nastat vážné problémy s dodržáním imisních limitů NO₂ a benzenu a překračovány jsou limity koncentrací polévatvého prachu. Dále podle vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 31. 8. 2005 se příznivý vliv dané stavby na ovzduší projeví až po zprovoznění navazující stavby Rokytova, takže koordinace Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí a Velkého městského okruhu Rokytova nebyla ničím doložena. Negativní vlivy na životní prostředí a pohodu bydlení pak deklarují i hluková mapa z pozemní dopravy pro území města Brna a rozptylová studie od zpracovatelů ENVING, s. r. o., a Mgr. J. B. Uvedenými námitkami se pak nezabýval ani odvolací orgán, čímž došlo k podstatnému porušení procesního předpisu, který ukládá povinnost se vypořádat se všemi odvolacími námitkami.

Rovněž tak krajský soud zmínil, že ve vztahu k posouzení přímého dotčení žalobců umístovanou stavbou je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Odvolací orgán totiž učinil závěr o přímém nedotčení žalobců danou stavbou s odkazem na to, že u nich nedojde k záboru pozemku. Přímým dotčením je však zásah, který činí nemovitost nezpůsobilou k takovému užívání jako před zásahem. Žalobci přitom v této souvislosti kromě uvedených podkladů a stanovisek poukázali na schválený územní plán, který deklaruje území, v němž se nachází jejich nemovitost, jako smíšenou plochu obchodu a služeb, která je nevhodná pro trvalé bydlení. Rovněž tak zmínili závěry dokumentu „Technicko-ekonomické zadání stavby“, který upozornil na nutnost vykoupit jejich nemovitosti. K nucené změně užívání tedy nepochybně dojde. V otázce přímého dotčení tedy správní orgány nezjistily skutkový stav a žalovaný neposoudil v důsledku nesprávného pochopení dostatečně odvolací námitku, v čem dotčení spočívá. Konečně pak je nutné učinit závěr o nerovnosti účastníků územního řízení, neboť některým z nich budou nemovitosti vyvlastněny a žalobcům, kteří to požadovali a u nichž přímé dotčení vyplývá z uvedených podkladů, nikoliv.

Dále krajský soud poukázal na neurčitost formulace podmínek č. 9 a č. 11 územního rozhodnutí, které způsobují jejich nevykonatelnost. V podmínce č. 9 totiž není uvedeno, s kým má investor jednat a v jakém termínu. U obou podmínek pak chybí specifikace nemovitostí, které stavební úřad považuje za dotčené. Navíc v odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 2 stavební úřad uvádí, že podrobnější otázky majetkoprávního vypořádání není možné zodpovědět v územním rozhodnutí, zatímco u podmínky č. 5e stanovil konkrétní způsob majetkoprávního vypořádání.

Rovněž tak krajský soud shledal nedostatky v doručování písemností. Správními soudy je totiž konstantně judikováno, že nelze některým účastníkům doručovat veřejnou vyhláškou a jiným přímo. V dané věci přitom vlastníkům sítí a uživatelům spojů bylo doručováno přímo.

Konečně krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku učinil na základě formulace odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 16 územního rozhodnutí závěr, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně nebylo z podkladů patrné výškové zasazení terénu, a tak nemohlo být posouzeno zastínění staveb žalobců.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, který je uveden v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve v obecné rovině uvedl, že stavba Velkého územního okruhu Tomkovo náměstí je součástí základního komunikačního systému města Brna a je veřejně prospěšnou stavbou. Umístění trasy stavby do předmětné lokality se ukázalo po mnoha jednáních jako jediné možné řešení. Územní řízení vyhovělo obecným technickým požadavkům na výstavbu a bylo vedeno v souladu se stavebním zákonem a prováděcími předpisy. Jeho účastníci měli v rámci koncentrační zásady možnost vyjádřit se k navrhované stavbě při projednávání před stavebním úřadem, kde byli seznámeni i se situačním výkresem současného stavu území na podkladu katastrální mapy, která obsahovala umístění navrhované stavby. Podmínky stanovisek dotčených orgánů státní správy a vlastníků sítí byly zkoordinovány a zahrnuty do územního rozhodnutí. Připomínky a námitky vlastníků sousedních pozemků byly posouzeny z hlediska možného přímého dotčení jejich vlastnických práv navrhovanou stavbou a v těchto intencích o nich bylo rozhodnuto. Námitkami žalobců se stavební úřad podrobně zabýval a rozhodl o nich. Některé námitky technického charakteru a o zhoršení kvality bydlení přitom stavební úřad zamítl a svůj postoj vycházející z odborných stanovisek dotčených orgánů státní správy náležitě a kvalifikovaně zdůvodnil. Rovněž tak v odvolacím řízení bylo znovu odpovězeno na opakující se námitky žalobců. Přesto však krajský soud rozhodnutí odvolacího orgánu pro podstatné vady řízení zrušil, v napadeném rozsudku dal zcela za pravdu žalobcům, převzal celé pasáže žaloby a vytrhl z kontextu územního rozhodnutí jeho část o ochraně ovzduší, aby na jeho neúplné a zaváděcí interpretaci demonstroval, že stavební úřad nezabezpečil soulad stanovisek a některá z nich dokonce ignoroval. Žádná protichůdná stanoviska se však v projednávané věci nevyskytla. Jejich protichůdnost ostatně nenamítali ani žalobci v územním řízení ani v podané žalobě, takže se jedná pouze o ničím nepodložené závěry krajského soudu. Navíc stavba podléhala zvláštnímu režimu posouzení jejího vlivu na životní prostředí, jehož závěry uložil stavební úřad investorovi dodržet. Podmínky, které ve vyjádřeních dotčených orgánů státní správy podmiňovaly souhlas s umístěním stavby, nebyly v nesouladu, byly zahrnuty do územního rozhodnutí a vesměs se týkaly dalšího stupně projektové dokumentace. Stavební úřad pak při svém rozhodování vycházel za spolehlivě zjištěného stavu věci, v územním rozhodnutí vyhodnotil a stanovil opatření k eliminaci účinků stavby na životní prostředí. Odvolací orgán posoudil toto vyhodnocení jako dostatečné, a proto se jím nezabýval.

Konkrétně stěžovatel namítl, že správním orgánům obou stupňů nelze vytýkat, že se při posouzení a zhodnocení činitelů způsobujících narušení pohody bydlení zabývaly těmito otázkami izolovaně. V této souvislosti je možné poukázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 7. 2002, č. j. 5 A 156/2000 - 25. Stavební úřad si opatřil stanoviska dotčených orgánů státní správy, včetně orgánů, jimž přísluší ochrana životního prostředí.

Ve vztahu k vlivu hluku přitom byla zpracována hluková studie a doloženo vyjádření hygienika, jehož podmínky byly do územního rozhodnutí zpracovány. Jednalo se přitom o řízení územní, kdy se teprve stanoví podmínky pro zpracování projektové dokumentace a jejich splnění bude dále předmětem stavebního a kolaudačního řízení. Tento postup lze tedy v rámci územního řízení považovat z hlediska zjišťování skutečného stavu věci za dostatečný, zejména když splnění stanovené podmínky, stejně jako veškeré účinky stavby na životní prostředí, jsou předmětem následného stavebního řízení, jehož budou žalobci rovněž účastníky. V územním řízení se rozhoduje o umístění stavby na základě návrhu a stavba komunikace Rokytova nebyla a ani nemohla být předmětem územního řízení na stavbu Velkého územního okruhu Tomkovo náměstí. Dále lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 - 100, a ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, v nichž se uvádí, že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat, určité zatížení okolí způsobuje každá stavba a po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Rovněž tak je nutné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 13/2007 - 100 ze dne 26. 6. 2008, podle něhož nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se ke každé námitce několikastránkového odvolání podrobně vyjadřoval. Ten je totiž povinen rozhodnutí prvoinstančního orgánu přezkoumat jako celek a svoje závěry dostatečně odůvodnit. Tím ovšem není řečeno, že jakoukoliv výtku lze považovat za odvolací námitku.

Stěžovatel také namítl, že přímé dotčení danou stavbou je záležitostí stavebního úřadu, který po vyhodnocení všech aspektů určí, zda se jedná o přímé dotčení. Za něj se považuje podle ustálené judikatury takové, při kterém může vydaným rozhodnutím dojít ke změně právního postavení právnických nebo fyzických osob. Pouhý vliv na jejich zájmy se pak hodnotí pouze jako dotčení nepřímé. Nemovitosti žalobců však dotčeny přímo nebudou. Ze stanovisek dotčených orgánů státní správy navíc vyplývá, že se stávající situace ohledně hluku i emisí v ulici Provazníkova zlepší. Dům v ulici Světlá 10 byl doporučen k výkupu, neboť zárubní zeď navrhované komunikace byla umístěna tak, že zasahuje do pozemku u tohoto domu. Domy žalobců byly zakoupeny již v době, kdy byla vybudována čtyřproudová komunikace Provazníkova jako součást Velkého městského okruhu Kohoutova. Žalobci tedy velmi dobře věděli, v jak zatížené lokalitě domy kupují. Navíc se opakovaně informovali u příslušných orgánů, takže věděli, že objekty se nacházejí na ploše SO - smíšené plochy obchodu a služeb, kde bydlení nebude nikdy stabilizováno. Proto se nabízí otázka, zda zakoupení nemovitostí v exponované oblasti nebylo spekulativní povahy, neboť odvolací námitky i žalobní body byly vedeny maximální snahou o jejich zařazení do výkupu. V rámci územního řízení tedy k nerovnosti jeho účastníků nedošlo.

Dále stěžovatel namítl, že podmínka č. 9 rozhodnutí o umístění stavby je v souladu s ustanovením § 38 stavebního zákona z roku 1976, neboť jde o prospěšnou stavbu, pro kterou lze vyvlastnit i bez souhlasu vlastníka pozemku. Tato podmínka se navíc žalobců netýká. Podmínka č. 11 územního rozhodnutí pak nemá s podmínkou č. 9 žádnou souvislost.

Podle následující stížnostní námitky proběhlo doručování písemností v územním řízení podle ustanovení § 36 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976, v němž je uvedeno, že

dotčeným orgánům státní správy doručuje stavební úřad oznámení o zahájení řízení vždy jednotlivě.

Konečně stěžovatel namítl, že výškové osazení do terénu není předmětem dokumentace k územnímu rozhodnutí, nýbrž bude podle jeho podmínky č. 8 řešeno v dalším stupni projektové dokumentace.

Žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhli její zamítnutí. V něm uvedli, že teprve krajský soud adekvátně reagoval na jejich námitky, jež byly uplatňovány již v řízení před správním orgánem prvního stupně. V napadeném rozsudku bylo konečně konstatováno, že příslušné správní orgány cíleně ignorovaly podklady, které pro vydání územního rozhodnutí ve schválené podobě nesvědčily. Je tedy nezbytné, aby se správní orgány celou záležitostí znovu zabývaly a odstranily vytýkané nedostatky. Je přitom zarážející, že žalovaný nedokáže reflektovat zjevná porušení stavebního zákona z roku 1976 v rámci své činnosti. Proto ve vztahu k doručování zaměňuje správce technických sítí s dotčenými orgány státní správy, anebo zcela ignoruje požadavek § 38 stavebního zákona z roku 1976 na doložení vlastnického či jiného práva navrhovatele ke všem nemovitostem, na nichž se stavba umísťuje. Nelze akceptovat, že výstavba šestiproudové páteřní městské komunikace na vyvýšené estakádě před okny jejich nemovitostí pro ně představuje zlepšení životního prostředí. Stavební úřad si přitom byl od počátku dobře vědom negativních dopadů stavby na jejich nemovitosti, a přesto na ně zcela rezignoval. Konečně pak nejsou osobami, které by chtěly zneužívat svého postavení účastníků řízení se závěrem předmětnou stavbu blokovat. Na druhou stranu jsou připraveni hájit svá práva, v čemž lze těžko spatřovat cokoli spekulativního.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná, byť se Nejvyšší správní soud neztotožnil se všemi závěry napadeného rozsudku.

Pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je možné podřadit všechna tvrzení v ní obsažená, jelikož v nich bylo namítnuto nesprávné posouzení právních otázek krajským soudem ohledně jím učiněných závěrů o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, o nesprávně zjištěném skutkovém stavu, o rozporu rozhodnutí stěžovatele se skutkovým stavem a o procesních vadách, které měly mít za následek nezákonné rozhodnutí stěžovatele o umístění stavby.

V kasační stížnosti stěžovatel brojil proti závěru napadeného rozsudku o přímém dotčení žalobců umísťovanou stavbou. Krajský soud totiž nepřisvědčil tvrzení stěžovatele obsaženému ve vyjádření k žalobě, že dům v ulici Světlá 10 bude stavbou dotčen zejména vzhledem k záboru převážné části zahrady, jež tvoří s obytným domem jednotný celek, a tak tento dům byl zařazen mezi objekty určené ke změně užívání a k výkupu, zatímco domy žalobců nebudou přímo dotčeny, neboť stavba neprobíhá přes pozemkové parcely, dvorky ani zahrady k těmto domům přilehlé. Přímé dotčení vlastnických nebo jiných práv

k pozemkům a stavbám rozhodnutím o umístění stavby se však ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 posuzuje při vymezení účastenství v územním řízení. V nyní projednávané věci však stavební úřad i odvolací orgán žalobce za účastníky územního řízení považovaly, takže tvrzení stěžovatele, podle něhož nemovitosti žalobců nebudou umístěnou stavbou přímo dotčeny, je zapotřebí v kontextu jeho rozhodnutí o odvolání, žaloby i vyjádření k ní chápat tak, že domy žalobců není nutné vykupovat.

Žalobci a)+b) v námitkách k územnímu řízení odůvodnili požadavek na výkup svých nemovitostí odkazem na vyhodnocení majetkoprávních vztahů, jež bylo obsaženo v dokumentu „Technicko-ekonomické zadání stavby Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí“ zpracovaného projekční kanceláří PRIS spol. s r.o. v listopadu 1999. V tomto dokumentu se uvádí, že stavby jsou situovány jednak na pozemcích soukromých vlastníků, které bude nutno v době přípravy stavby vykoupit, přičemž mezi objekty zasahujícími do výstavby jsou zmíněny i rodinné domky v ulici Provazníkova 61 - 79 vlevo. Rovněž osmá část uvedeného dokumentu nazvaná „Nároky na trvalý a dočasný zábor pozemků“ se zmiňuje o nutnosti vykoupit objekty na levé straně ulice Provazníkova v těsném sousedství velkého městského okruhu. Dále žalobci a) + b) v námitkách k územnímu řízení odkázali na schválený územní plán, jež předmětné území nově deklaruje jako smíšené plochy obchodu s služeb, čímž podle nich naznačuje, jaké využití předmětné lokality je napříště žádoucí. Rovněž žalobci c)+d) v námitkách k územnímu řízení uvedli, že jako majitelé nemovitostí v ulici Provazníkova X a Y jsou plánovanou stavbou značně omezeni ve svých vlastnických a užívatelských právech. Jelikož se o výstavbě velkého městského okruhu hovoří již od roku 1964, je zdejší lokalita velmi zanedbaná a ponechaná na dožití. K mírnému zlepšení došlo v souvislosti s výstavbou Husovického tunelu. Všechny uvedené úpravy přitom byly vedeny jako provizorní s odůvodněním, že při výstavbě velkého městského okruhu budou jejich nemovitosti vykoupěny a demolovány. Také při projednávání dokumentace EIA v roce 2003 bylo o jejich domech řečeno, že budou vykoupěny a ponechány jako nebytové.

K těmto námitkám stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby uvedl, že od platnosti současného územního plánu města Brna byla daná lokalita v návrhové ploše stavebního objektu vedena jako smíšená plocha obchodu a služeb. Na základě této skutečnosti bylo také postupováno při povolování stavebních aktivit v dané lokalitě. Byl respektován stávající stav objektů z valné většiny sloužících k bydlení, mnohé z domů byly rekonstruovány a po realizaci stavebních úprav řádně zkolaudovány. Projektová dokumentace k územnímu řízení trasu upřesnila a vymezila také oblast možných negativních dopadů stavby na okolí. Dále byla zpracována hluková studie, která podle konkrétních naměřených hodnot zpřesnila místa s nejvyšší hlukovou zátěží. Hodnoty naměřené na vybraných místech v lokalitě domů Provazníkova jsou podlimitní a ty tak nebyly zahrnuty k objektům určeným k demolici ani k výkupu z důvodu změny způsobu užívání na nebytové prostory. Technicko-ekonomické zadání stavby je pak dokument, který slouží v období přípravy stavby k rámcovému vyčíslení předpokládaných nákladů na stavbu a představuje tak jeden z počátečních a výchozích podkladů, které jsou dále rozpracovány následnou dokumentací, neboť v přípravné fázi nelze rozsah stavby přesně určit. Také odvolací orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že výkup příslušných nemovitostí není nezbytný. Územní plán města Brna totiž nepočítá v dané lokalitě se změnou funkční náplně na smíšené plochy obchodu a služeb, přičemž není stanoveno, že by stávající

objekty musely být asanovány. O tom, že by zástavba byla v dané lokalitě určena na dožití do doby výstavby Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí není pojednáno v žádné územně plánovací dokumentaci. Při kategorizaci objektů a jejich výkupů vycházel žadatel o vydání územního rozhodnutí ze skutečnosti, že u některých staveb požívajících výhod ochrany před nadměrným hlukem nelze zajistit podlimitní hlukové imise, a proto je tato situace řešena výkupem s tím, že domy mohou nadále sloužit pro nebytové účely.

Správní orgány obou stupňů tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedly relevantní argumenty na podporu svého závěru, že dokument Technicko-ekonomické zadání stavby a Územní plán města Brna výkup nemovitostí žalobců na rozdíl od některých jiných nemovitostí nacházejících se v příslušné lokalitě nevyžadují. Rovněž dostatečně objasnily, že výkup nemovitostí žalobců není nezbytný, neboť ve vztahu k nim nebudou oproti jiným objektům hygienické limity překročeny. Otázkou dodržení limitů zatížení se bude Nejvyšší správní soud zabývat ve vztahu k stížnostní námitce o vlivu umísťované stavby na pohodu bydlení žalobců. Nicméně pokud doposud nebylo nepřipustné snížení pohody bydlení žalobců vlivem umísťované stavby zcela jednoznačně zjištěno, nelze stavebnímu úřadu ani odvolacímu orgánu vytýkat, že podmínky k výkupu jejich nemovitostí neshledaly. Není tedy možné přisvědčit závěru krajskému soudu, že ve vztahu k požadavku žalobců na výkup jejich nemovitostí správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav, že námitky v uvedeném směru vznesené neposoudily v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976 a že rozhodnutí o odvolání je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83, dostupného na www.nssoud.cz, *je-li účastenství určité osoby v územním řízení odvozeno od možnosti dotčení jejích práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv jí přísluší výkon účastnických práv a ochrana jejích hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v územním řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je proto vyloučeno, aby se stěžovatel domáhal ochrany práv jiných účastníků řízení.* Žalobci a) + b) v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby poukázali na neurčitost formulace podmínky č. 9, která žadateli o vydání územního rozhodnutí ukládá povinnost zahájit práce na majetkoprávním vypořádání s vlastníky dotčených nemovitostí, přičemž v rozhodnutí o odvolání se uvádí, že jde jen o objekty určené k výkupu z důvodu nadměrného zatížení hlukem, které nelze ochránit protihlukovými opatřeními. Tato podmínka se tedy nikterak nedotýká práv žalobců a ti tak proti její formulaci nemohli brojit. Podmínka č. 11, na kterou krajský soud rovněž odkázal, pak nemá s podmínkou č. 9 žádnou souvislost, neboť se týká zeleně, odpadů a udržování čistoty. V odůvodnění rozhodnutí o námitce č. 2 územního rozhodnutí se pak skutečně uvádí, že podrobnější otázky majetkoprávního vypořádání nelze v územním řízení zodpovědět, nejsou v kompetenci stavebního úřadu a budou řešeny investorem po právní moci územního rozhodnutí, zatímco v podmínce č. 5e stavební úřad stanovil konkrétní způsob majetkoprávního vypořádání ve vztahu k objektu v ulici Světlá 10. Nicméně tato skutečnost nezakládá nerovnost vůči k žalobcům, neboť ve vztahu k jejich nemovitostem nebylo dosud jednoznačně doloženo překročení hygienických limitů oproti uvedenému objektu. Ani se závěry napadeného rozsudku o neurčitosti podmínek územního rozhodnutí a o nerovnosti účastníků řízení se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil.

V územním řízení i v odvolacím řízení byla jednotlivá rozhodnutí skutečně doručována vlastníkům dotčených nemovitostí veřejnou vyhláškou a ostatním účastníkům přímo, ačkoliv ve smyslu ustanovení § 36 stavebního zákona z roku 1976 stavební úřad doručuje jednotlivě pouze oznámení o zahájení územního řízení dotčeným orgánům státní správy. Nicméně tato neodůvodněná nerovnost při doručování písemností nemohla mít ve vztahu k žalobcům žádný vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, neboť ti na všechny relevantní písemnosti doručované jim veřejnou vyhláškou reagovali svými podáními, takže v důsledku uvedeného pochybení jim nebyla způsobena žádná újma. Takovou újmu ostatně nenamítali ani žalobci. Proto nelze přisvědčit ani závěru krajského soudu o důvodnosti námitky o doručování písemností.

V námitkách k územnímu řízení žalobci c) + d) uvedli, že chybí řezy a výškové zasazení komunikace do okolního terénu. K tomu stavební úřad v rozhodnutí o námitkách uvedl, že součástí projektové dokumentace k územnímu řízení jsou dva výkresy charakteristických příčných řezů a tři výkresy podélných profilů a k stavebnímu povolení bude zpracována podrobnější dokumentace, v níž budou obsaženy řezy a výškové osazení komunikace do terénu, včetně zachycení vazeb na okolní objekty. Žalobci přitom v žalobě proti rozhodnutí o odvolání neobjasnili, z jakých důvodů je dokumentace předložená v územním řízení nedostatečná a proč si na jejím základě nemohli o umísťované stavbě učinit konkrétní představu. Za této situace si krajský soud nemohl učinit úsudek o nemožnosti posoudit zastínění staveb žalobců, a proto ani v tomto případě závěr napadeného rozsudku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu neobstojí.

Nejvyšší správní soud proto musí konstatovat, že ani jeden ze zmíněných argumentů pro zrušení rozhodnutí o odvolání neshledal důvodným.

Oproti tomu však Nejvyšší správní soud k první stížnostní námitce shledal pochybení správních orgánů při zjišťování účinků umísťované stavby na pohodu bydlení žalobců, i když k tomuto závěru dospěl zčásti z jiných důvodů než krajský soud.

V územním řízení stavební úřad podle § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 posoudí návrh na vydání územního rozhodnutí především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků. Při tom přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1 a předchozími rozhodnutími o území, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a obecným technickým požadavkům zabezpečujícím užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům.

Územně technické požadavky na stavby a na jejich umísťování, které představují jedno z hledisek uvedených v ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976, byly podrobněji upraveny ve vyhlášce Ministerstva pro místní rozvoj č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Ta ve svém § 4 odst. 1 stanoví, že při umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území,

vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí, a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle § 8 odst. 1 věty první vyhlášky č. 137/1998 Sb. musí vzájemné odstupy staveb splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení.

Tzv. pohodou bydlení se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publikovaném pod č. 850/2006 Sb. NSS, v němž uvedl: „*Pohodou bydlení“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.*

V nyní projednávané věci všichni žalobci tvrdili, že umísťovaná stavba bude mít závažný dopad na pohodu jejich bydlení.

Žalobci a) + b) totiž v námitkách k územnímu řízení poukázali na rozptylovou studii Mgr. J. B. z roku 2005, která uvádí, že pokud bude úsek Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí dokončen bez propojení na komunikaci Rokytova, lze přepokládat imisní zatížení víceméně na úrovni stávajícího stavu a problematické udržení platných imisních limitů. V odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby žalobci a) + b) odkázali na jeho podmínky č. 5a a č. 5b, podle nichž je zapotřebí doplnit hlukovou studii a navrhnout taková opatření, jež udrží imisní zátěž lokality pod úrovní platných imisních limitů do doby zprovoznění úseků Velký městský okruh Tomkovo náměstí - Rokytova. Navíc hodnoty hladiny hluku naměřené v Provažníkově ulici jsou hraniční již v současnosti. Vše tak nasvědčuje tomu, že imisní ani hlukové limity nebudou dodrženy. Dále upozornili na stanovisko Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ze dne 13. 9. 2005, zn. ŽP/41208/05/JN, jež požadovalo, aby po dokončení Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí byla zahájena výstavba jeho propojení na komunikaci Rokytova, neboť bez tohoto opatření zůstane úroveň stávajícího vysokého imisního zatížení zachována a

v brzké době mohou nastat vážné problémy s dodržáním imisních limitů (NO₂, benzen). Rovněž tak poukázali na vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 31. 8. 2005, zn. 7/Hl/10822/05/On, jež s odkazem na rozptylovou studii uvádí, že příznivý vliv na ovzduší se v dané lokalitě projeví až po zprovoznění navazující komunikace Rokytova. V dané věci přitom nebylo ničím doloženo, že by obě uvedené stavby byly koordinovány, ačkoliv se zřetelně jedná o zásadní požadavek z hlediska zachování pohody jejich bydlení. Konečně žalobci a) + b) v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby namítli, že jejich pohoda bydlení bude nepřipustně snížena působením všech negativních účinků stavby a tento synergický efekt jim znemožní řádné užívání nemovitosti.

Žalobci c) + d) v námitkách k územními rozhodnutí uvedli, že silnice v úseku kolem jejich domu vede na vysokém náspu přepaženém betonovou zdí, čímž se mění výškové a směrové vedení silničního tělesa a tím i hlukové a emisní zatížení dané lokality. Dále pak je hluková studie založena na velmi mírných výchozích hodnotách a i když se použijí veškeré povolené korekce do kladných veličin, vychází výpočtem hodnota 59,9 dB, přičemž povolená hranice činí 60 dB. Hlukové podmínky závisejí i na mnoha dalších faktorech a nedají se přesně nasimulovat. Výsledky z praxe nicméně ukazují, že vypočtené hodnoty jsou menší než naměřené po realizaci stavby. Z těchto důvodů tedy hluková studie nemůže být považována za podklad pro územní rozhodnutí. Dále by mělo být přistoupeno k prodloužení protihlukové zdi po celé délce zástavby až po portál tunelu a k jejími zvednutí před domy alespoň do čtyřmetrové výšky. Na mezní hodnoty hladiny hluku vypočtené v hlukové studii a změnu směrového a výškového vedení komunikace poukázali žalobci c) + d) rovněž v odvolání proti územnímu rozhodnutí. V něm navíc uvedli, že umísťovanou stavbou dojde k zvýšení koncentrací NO_x a benzenoidů, které jsou vysoce karcinogenní.

Ve vztahu k námitkám žalobců o nežádoucích účincích umísťované stavby na hladinu hluku stavební úřad a odvolací orgán ve svých rozhodnutích odkázaly na souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje dne 9. 9. 2005, č. j. BM - 8923/2005/HOK, v němž bylo konstatováno zajištění podlimitní hladiny hluku v obytné zástavbě žalobců za pomoci instalace průhledných protihlukových stěn o výšce tří metrů nad povrchem komunikace. Uvedený dotčený orgán státní správy přitom své souhlasné stanovisko vydal na základě hlukové studie společnosti KLIMA T spol. s r. o. ze dne 25. 4. 2005, v níž je uvedeno, že u rodinných domů Provazníkova 61 - 67 a 73 budou ekvivalentní hladiny akustického tlaku činit 58,4 - 58,8 dB a 58,5 - 59,9 dB v denní době a 46,4 - 46,6 a 46,5 - 47,9 dB v noční době, takže hygienický limit pro denní dobu (60 dB) i noční dobu (50 dB) nebude překročen. K námitkám žalobců o nepříznivých účincích umísťované stavby na čistotu ovzduší stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby zmínil souhlasné stanovisko Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, jež bylo vydáno dne 13. 9. 2005 pod zn. ŽP/41208/05/JN.

Stavební úřad disponuje odbornou znalostí jen v části hledisek uvedených v ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 a ve vztahu k hlediskům zbývajícím se tak musí obracet na dotčené orgány státní správy. Ty pak nejsou v pozici účastníka řízení, nýbrž zaujímají zvláštní postavení, jehož podstatou je odborná pomoc stavebnímu úřadu, který územní řízení vede, a dále hájení zájmů, jež jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Zmíněná pomoc se projevuje ve formě vyjádření, stanovisek, závazných

stanovisek či rozhodnutí, jimiž se dotčené orgány státní správy vyjadřují k umístění stavby do území. Jejich stanovisky je stavební úřad podle § 126 stavebního zákona z roku 1976 vázán, neboť sám nedisponuje působností ani odbornou kompetencí v oblastech veřejné správy, které dotčené orgány zastupují. V tomto ohledu tak stavební úřad plní roli koordinátora a jeho úlohou je mezi jednotlivými stanovisky zajistit soulad (§ 37 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976). Stavební úřad však v územním řízení posuzuje rovněž vyjádření účastníků řízení a jejich námitky, přičemž o těchto námitkách v územním rozhodnutí rozhoduje (§ 37 odst. 3 věta první, § 39 věta první stavebního zákona z roku 1976). Z toho vyplývá, že pokud účastník územního řízení poukáže na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení, musí se stavební úřad těmito tvrzeními důkladně zabývat, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení. Navíc zhodnocení, zda vliv jednotlivých negativních účinků umísťovaných staveb nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není jen otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je záležitostí autonomního posouzení stavebním úřadem či odvolacím orgánem po zhodnocení všech relevantních skutečností. Nepřekročení limitních hodnot totiž ještě nutně nemusí znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobeného umísťovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 44/2005 - 116 ze dne 2. 2. 2006, publikovaný pod č. 850/2006 Sb. NSS).

Shora uvedená tvrzení žalobců, že hluková studie je založena na velmi mírných výchozích hodnotách, že hlukové podmínky závisejí na mnoha faktorech a nedají se přesně určit, že hodnoty hladiny hluku vypočtené v hlukové studii jsou hraniční a skutečné hodnoty bývají ještě vyšší a že má být přistoupeno k prodloužení protihlukové zdi a jejímu zvýšení, byla formulována pouze v obecné rovině a nebyla podepřena žádnými důkazy, které by závěry protihlukové studie zpochybnilly. Ani za této situace však požadavku na řádné posouzení námitek žalobců nemohlo být vyhověno pouhou citací obsahu souhlasného stanoviska dotčeného orgánu státní správy a hlukové studie, jak správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích učinily. Jestliže totiž stavební úřad a odvolací orgán z uvedených dokumentů vycházely, měly k námitkám žalobců vysvětlit, z jakých důvodů jejich závěry považují za objektivní, úplné a přesvědčivé. Takto musely postupovat obzvláště za situace, kdy v podmínce 5a rozhodnutí o umístění stavby byla žadateli uložena povinnost zpracovat návrh opatření proti hluku u objektů s naměřenými hraničními hodnotami (také u rodinných domů žalobců) a postupovat podle blíže nespecifikovaných navržených opatření, prokáže-li se během průběžného měření překročení přípustných hodnot. Stavební úřad sice tuto podmínku formuloval pro účely stavebního řízení, nicméně jí připustil možnost, že umísťovanou stavbou dojde k překročení hygienických limitů hluku. Jejich nedodržením by přitom byla nepřipustně snížena i pohoda bydlení žalobců, čímž by nebyla splněna ani jedna z podmínek pro vydání územního rozhodnutí zakotvená v ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976. S ohledem na hraniční hodnoty hladiny hluku vypočtené v hlukové studii pak měly správní orgány obou stupňů dále zhodnotit, zda splňují i požadavek na pohodu bydlení, což rovněž neučinily.

Ve vztahu účinků stavby na čistotu ovzduší se pak správní orgány obou stupňů opomněly k námitkám žalobců vypořádat se závěry souhlasného stanoviska Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí, ze dne 13. 9. 2005, zn. ŽP/41208/05/JN, vyjádření České inspekce životního prostředí ze dne 31. 8. 2005, zn. 7/Hl/10822/05/On, a

rozptylové studie Mgr. J. B. z roku 2005, jež shodně požadovaly propojení Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí na komunikaci Rokytova, bez něhož zůstane zachována úroveň stávajícího vysokého imisního zatížení a v brzké době může dojít k překročení imisních limitů (NO₂, benzen). Přitom v podmínce č. 1 územního rozhodnutí je uvedeno, že do vybudování dalšího úseku Velkého městského okruhu - Rokytova bude stavba ukončena sjezdovými rampami a napojena na ulici Karlovu. Dále podle podmínky č. 5b mají být navržena krátkodobá opatření, která udrží imisní zátěž pod úrovní platných imisních limitů do zprovoznění obou staveb. Rozhodnutí o umístění stavby počítá s možností zprovoznění Velkého městského okruhu Tomkovo náměstí bez současné realizace propojení na komunikaci Rokytova, takže obě uvedené stavby nemusí být koordinovány. Bez tohoto propojení však podle vyjádření dotčených orgánů státní správy i rozptylové studie budou imisní limity v důsledku realizace umísťované stavby pravděpodobně překročeny, v důsledku čehož by došlo k nepřijatelnému snížení pohody bydlení žalobců a tím i k nesplnění jedné z podmínek pro vydání územního rozhodnutí zakotvené v ustanovení § 37 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976. Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatele, podle něhož se otázkou koordinace obou staveb nebylo nutné zabývat.

Odvolací orgán rovněž ve svém rozhodnutí zcela pominul i námitku žalobců, podle níž bude pohoda jejich bydlení nepřijatelně snížena současnými nepříznivými účinky stavby na více složek životního prostředí a tento synergický efekt jim znemožní řádné užívání nemovitostí.

Rozhodnutí stavebního úřadu o námitkách nepředstavuje samostatné rozhodnutí, nýbrž je závislé na předešlém výroku o umístění stavby v území, který je rozhodnutím o hmotném právu žadatele o vydání územního rozhodnutí. Žalobou lze proto z těchto důvodů napadnout jen výrok samostatného územního rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí o námitkách. S jednotlivými námitkami se musí stavební úřad vypořádat v odůvodnění územního rozhodnutí, přičemž pokud tak neučiní v dostatečném rozsahu, zatíží své rozhodnutí vadou. Nelze však hovořit o nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí, neboť ta se může vztahovat pouze k hlavními výroku. V souvislosti s nedostatkem odůvodnění rozhodnutí o námitkách tak nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti, nýbrž o jiné vadě rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 5 A 137/2000 - 37, publikovaný pod č. 640/2005 Sb. NSS).

Jestliže se tedy stavební úřad a odvolací orgán v rozporu s ustanovením § 37 odst. 3 věty první stavebního zákona z roku 1976 nevypořádaly řádně s námitkami žalobců o nepřijatelném snížení pohody jejich bydlení v důsledku umístění příslušné stavby, zatížily správní řízení vadou. Nevypořádání se s těmito námitkami přitom nepředstavuje pouhý dílčí nedostatek rozhodnutí o odvolání, jak tvrdí stěžovatel, neboť se jedná o námitky stěžejní vztahující se k jednomu ze zákonných hledisek pro vydání územního rozhodnutí. Proto absence řádného posouzení námitek vztahujících se k účinkům umísťované stavby na pohodu bydlení žalobců představuje vadu řízení před správním orgánem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání. Není přitom rozhodné, že se stěžovatel v kasační stížnosti otázkou pohody bydlení žalobců zabýval podrobněji, neboť nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti.

brojící proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno pro nedostatky v jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, dostupný na www.nssoud.cz). Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat těmi tvrzeními stěžovatele, které byly uplatněny až v kasační stížnosti.

Krajský soud tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že se stěžovatel dostatečně nevypořádal s námitkami žalobců o negativních účincích umístované stavby na pohodu jejich bydlení a že toto pochybení představovalo podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud se neztotožnil toliko se závěrem napadeného rozsudku o nezajištění souladu předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy, neboť ten lze případně učinit až poté, kdy stěžovatel tato stanoviska v potřebné míře zhodnotí.

V řízení o kasační stížnosti tedy neobstála většina z důvodů, pro které krajský soud zrušil rozhodnutí o odvolání. Alespoň jeden z důvodů napadeného rozsudku však obstál, což po dílčích korekcích rozhodnutí krajského soudu postačuje k tomu, aby jeho zrušující výrok byl pro absenci řádného posouzení námitek vztahujících se k účinkům umístované stavby na pohodu bydlení žalobců oběma správními orgány shledán správným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 6 As 3/2007 - 72, dostupný na www.nssoud.cz).

V dalším řízení se odvolací orgán vypořádá toliko s těmi doposud uplatněnými námitkami žalobců, jež se týkají vlivu umístované stavby na pohodu jejich bydlení. Odvolací orgán však náležitě posoudí i jiné skutečnosti a k tomu si opatří potřebné podklady, pokud taková potřeba vyjde v dalším řízení najevo.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalobcům, kteří úspěch ve věci měli, pak náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly, a proto jim soud podle stejných zákonných ustanovení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu